

ага съ 3,000 души кръвопийци мюсюлмани билъ вече обиколилъ Перушица отъ всички страни. Правителственната комиссия, която отъ Пловдивъ за лицемѣрие бѣше испратена ужъ да направи миръ, отиде си безъ да свърши нищо. Работата дойде до бой и Перушичане храбро се защитавахъ. Тогазъ изведнажъ двамина заптии завикахъ да прѣстанатъ и отъ двѣтѣ страни да гърмятъ, и когато бѣше вече тихо извѣстихъ на Перушичани правителственната заповѣдъ да сложатъ оружieto си че нищо зло не ще имъ се случи. Жителитѣ начнахъ да се прѣпирайтъ. По-старитѣ се рѣшихъ да се прѣдадѣтъ; нъ по-младитѣ и по-храбритѣ не вѣрвахъ на турската дума и съ много жени и дѣца затворихъ се въ двѣтѣ яжки църкви. Старѣитѣ излѣзохъ да се поклонятъ на Ахмеда, най-напрѣдъ вѣрвѣхъ поповетѣ и първенцитѣ, слѣдъ тѣхъ множество мѣже, жени и дѣца. Попъ Стоименъ съ дѣте на рѣцѣтѣ си колѣнни прѣдъ Ахмеда за да му цѣлуе ботушитѣ, нъ въ това врѣме той го посѣче, а пакъ дѣтето прободе. Тогазъ башибозуцитѣ отъ всекадѣ загърмѣхъ върху обезоръженный народъ. Дивиятъ викъ на радостнитѣ мюсюлмане заглушаваше ужасний плачъ на злочестното население; всичкитѣ се затѣрчяхъ къмъ горитѣ, нъ малцина сполучиха да избѣгнатъ. Около 1000 мъртви тѣла останахъ на полето. Тѣй сѣщо двама французски търговци отъ Пловдивъ познати въ всичката околностъ, които въ това врѣме се намѣрихъ въ Перушица и заедно съ народътъ излѣзохъ вѣнъ, бидохъ убити прѣдъ очитѣ на Ахмедъ ага или отъ жадностъ за пари, или пакъ за да нѣма Европейски свидѣтели. Слѣдъ това баши-